



Magdalena Wagnerová

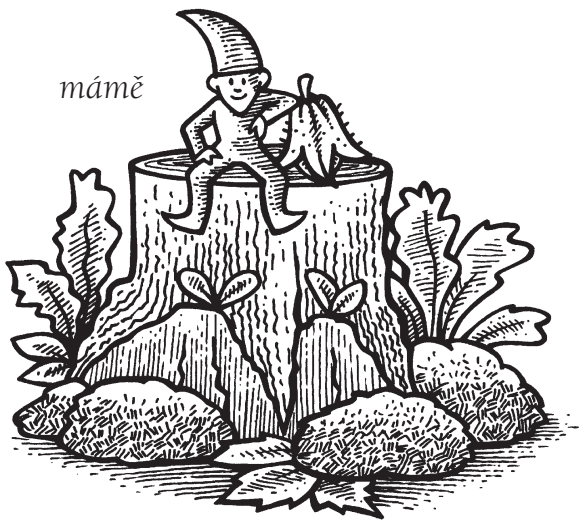
Pavouk na šalvěji

podzimní (pohádková) travestie



PAVOUK NA ŠALVĚJI

mámě



Magdalena Wagnerová

Pavouk na šalvěji

podzimní (pohádková) travestie

Praha 2003

PAVOUK NA ŠALVĚJI

Copyright © Magdalena Wagnerová, 2003

Illustrations © Věra Tataro, 2003

Czech edition © dybbuk, 2003

ISBN 80-903001-4-6

*Pověsil jsem si bitvu do pokoje
a tulipán jsem pod ni postavil,
jo, umění a kytky, to je moje ...*

Kdysi kdosi přinesl z rozmaru na palouk U žabi-
ho kváku gramofon, který vypadal jako malý kuf-
řík, a pustil desku. Z jediného reproduktoru, po-
taženého blyštivou duhovou tkaninou protkanou
stříbrnými nitkami, se ozval hlas Jiřího Suchého.
Tak vzniklo motto (této knihy).

Prolog

Každá správná pohádka začíná slovy *bylo, nebylo*. Každá správná pohádka končí slovy *zazvonil zvonec a pohádka je konec*. Ovšem co je to správná pohádka a kde stojí psáno, že má být pohádka správná? Takže začneme jinak.

Byla tam spousta stromů, jeden vyšší než druhý. Hluboký les. Žádný chudáček z Polabí, žádný zaprášený hájek někde mezi Kladnem a Buštěhradem, žádný Krčský lesík plný nedělních znuděných Pražanů, ale opravdový les, samý chlorofyl. Skutečné jehličí. Aroma tlejícího mechu. Zelené haluze a chvějící se listy, které tiše ševelí v posledních říjnových paprscích, dotvářely romantickou kulisu podzimu. Co nevidět přijde zima a les se uzavře, ostatně jako každý rok, do chladného ticha, jež připomíná smrt. Zdálky sem doléhal vítr, kvákání žab a nejasné ozvuky lidské civilizace.

Na palouku U žabiho kváku usínal den. Ve výseči zmíněných slunečních paprsků stály dvě lesní víly. Mušina se podobala spíš masařce s obrovskýmá očima, ta druhá pavoučí síti, která spojovala kmeny vysokých

smrků za jejími zády. Pánbůh ví, kde se vzaly představy křehkých lesních žínek, tančících ve svitu měsíce tak lehce, že se ani stéblo trávy neohne ... Kdyby začaly tančit tyhle dvě, na palouku U žabího kváku deset let tráva neporoste.

„Co vy tady, Sítino?“ užasla Mušina.

Sítina mávla rukou, ani se neptejte, a Mušina se zarazila: Snad jí nezničili i tu její houštinu? Lidé jsou dneska schopni ledačeho.

Jako by četla její myšlenky, Sítina po chvíli pravila:

„Kdyby jenom lidi ... Věřila byste, má drahá, že se do mé domovské houštiny nastěhovala rodina trpaslíků?“

„Proježíšekrista!“ vydechla Mušina.

„A ta jejich tlustá, špinavá, zakrslá matka pluku nejenomže křičí od božího rána až do večera, ale učí všechny své rozjívěné děti takovým nehoráznostem, jako že například ryby jsou němé, víly jsou průsvitné jako měsíční paprsky a pohádky o lesních princeznách jsou jen výplodem pokleslé lidské fantazie k ukrácení dlouhé chvíle!“

„Jakže, prosím?“ nechápala Mušina. Ovšem ona málokdy něco chápala.

„Ano, slyšíte dobře,“ přikývla Sítina. „Jako kdyby trpaslíci ani nežili v lese! Taková nehoráznost! Taková omezenost! Takové ignorantství!“

„Není možná!“ kroutila hlavou Mušina.

„Kdyby to tvrdilo nějaké hloupé lidské dítě nebo jeho rozvedená moderní matka, která to přehnala s emancipací, ale skutečný dospělý trpaslík? Do dnešního dne jsem byla přesvědčena, že trpaslíci patří k inteligentům.“

„Jsou to ignoranti,“ pravila rozvážně Mušina, jako kdyby právě objevila Ameriku. „Dejte na mě.“ Už dávno zapomněla, že přesně totéž prohlásila před chvílí její lesní družka.

Sítina jen lakonicky zatřásla hlavou. Ve svém životě už viděla mnoho, ale co se poslední dobou odehrávalo v tomhle lese, to nemělo obdoby. Trpaslíci, kteří se mermomocí chtějí podobat lidem, protože si odstáli povinný rok v nějaké zahradě u jezírka s leknínem, učí své děti, že ryby jsou němé! Smolíček pacholíček je prý folklorní nesmysl a jezinky pouhopouhý výmysl byvších, dávno překonaných lidových vypravěčů a jejich pomýlené fantazie!

S živou vodou údajně do Evropy přišel jako první nějaký cestovatel, který pobýval většinu svého života u indiánů, mrtvá voda není nic jiného než básnický obrat na téma kontaminace a víly – víly jsou průhledné! Jestli to takhle půjde dál, trpaslíci snad poprou i vodníka... Co se to děje?

„Ale co se vlastně v tomhle tom lese děje?“ zeptala se Mušina nahlas. Její chápání bylo trochu pomalejší, o to důkladnější byly však její činy, když už se k nějaké akci odhodlala, a to raději pomlčme o důsledcích jejích činů. Kdysi dávno dokázala rozhádat celý les. Ovšem to bylo dávno. Dnes Mušina hleděla Sítině do očí, na první pohled to vypadalo, že bezelstně (ale kdo z nás ví, v kterém pohledu se skrývá bezelstnost, anebo která bezelstnost je skutečná a která hraná?), a Sítina přemýšlela, jestli je její sousedka (přítelkyně to rozhodně nebyla, i když dnes se slovem *přátelství* označuje kdeco) opravdu tak nechápavá, anebo to jen předstírá a baví se rozpaky, do kterých svými otázkami přivádí druhé. Anebo je Mušina ještě hloupější než celý sbor trpaslíků? A tak pro jistotu změnila téma.

„Už jste slyšela, má drahá, že se naše princezna bude vdávat?“

Mušina chvíli mlčela, jako by její myšlenky ztratily cíl, ale zdání někdy klame. Po chvíli vyhrkla, div se přitom nezalkla: „Právě že nebude!“

Sítina se lekla, až hekla. „Eh.“ Jednak nečekala, že reakce téhle staré ochechule bude tak prudká, jednak ji překvapilo, že o celé záležitosti tahle stará ochechule ví patrně víc než ona. (A to byla lesní víla! Co kdyby šlo o člověka, to by bylo teprve nadělení. Lidé jen velmi